

Мірошник

Яків Щоголів

І в годину, і в негоду
Безперестанно народу
Плине з хурами зерна
До знайомого млина.

Лотоків я не заставляю,
Ще й нароком так підправляю,
Щоб вода з крутих коліс
Кипнем рвалася, як біс.

Круг млина мого завізно;
Я роблю і рано й пізно, —
Де поставлю, де прийму,
Одпущу і підійму;

Жорни витру й поготую,
Гречку й просо шеретую,
І під низом, і вгорі
Доглядаю ступирі.

Із-під водяного плеса
Підриваються колеса,
Млин мій ходором іде
І грюкоче, і гуде.

Відставляй муку готову,
Зерно сип на камінь знову;
Жде крупа тебе давно,
В ступах виспіло пшоно.

Так бери ж од мене сміло
Те, що в поставах поспіло:
Тут ні пилу, ні піску
Ні в єдиному мішку.

А вже дома ти, я знаю,
Здобриш борошно до краю

І поставиш на базар
Що є найлуччий товар:

Житню щедрою рукою
Ти з вівсяною мукою
Пересиплеш та піску
Нишком втрусиш по мішку

В жаден віз, то вже хто купе,
Тільки очі в скибку втупе,
Та й прокаже: "Злодій, мов,
Той мірошник, що молів!"

1882